

[Pia Kjærsgaard]

det ikke begyndt på genopretningen. Tværtimod forøges de byrder, vi smider over på fremtiden, mere end nogen sinde tidligere.

Løsningen på vores skatteproblemer, finanslovproblemer og de andre samfundsøkonomiske problemer ligger ét eneste sted. De offentlige udgifter er kommet alt, alt for højt op i forhold til, hvad samfundet kan bære. Det er uomgængelig nødvendigt at reducere de offentlige udgifter. Jo længere folketingset tøver hermed, jo mere forfærdelig bliver den hestekur, landet før eller senere skal igennem.

Begrundelsen for, at de andre partier ikke tør spare tilstrækkeligt, er, at deres genvalgstanker går fremfor alt andet. De er nervøse for at tabe stemmer ved førstkommande folketingsvalg. Hver offentlig udgift har en modtager i den anden ende. Mindskes statsudgiften, bliver den pågældende, som også er vælger, fornærmet og lader være med at stemme på det parti, som viser mod og mandshjerte til at begrænse de offentlige udgifter, men det er uholdbart, at befolkningen forkæles til at opfatte forholdet, som om statstilskuddet til netop den gruppe, som de selv tilhører, skulle være en del af menneskerettighederne. Derfor flyder de offentlige udgifter fortsat hid og did på dårligste beskub, og problemerne skubbes over på fremtiden.

Det er simpel logik, at der kun er to muligheder for angreb på underskuddet. Den ene er at forøge statens indtægter, den anden er at formindske statens udgifter. Skattestigning er udelukket af mange grunde. Tværtimod er forholdet det, at den største af alle skatter, indkomstskatten, totalt har spillet fallit og må afskaffes. Det vil intet ændre i indkomstskattens håbløshed, om folketingset vedtager de skattereforplaner, som regeringen m.fl. i denne tid foregøgl befolkningen vil hjælpe.

Men tilbage til statsudgifterne på 185 mia kr., som regeringen har fundet rimelige. De er naturligvis ikke rimelige. Med de store underskud og ødelæggende skatter skulle udgifterne naturligvis have været sat væsentligt ned, men det ser ikke ud, som om det sker nu i 1985 eller senere, og så er det endda heller ikke rigtigt, hvad regeringen siger om at holde udgifterne i ro. Det tal, vi har fået forelagt, hedder jo ikke 185 mia kr., men 191 mia kr., fordi man pristalsregulerer tallet. Det er altså en stigning på finanslovens bud-

get på mindst 6 mia kr., et tal, der nok vil være for lille, når vi har fået gennemgået ændringsforslagene til finansloven og taget hensyn til underskuddet for 1984, der nærmer sig 188 mia kr.

Som regeringen måske har bemærket, er der blandt flere af partierne utilfredshed med underskuddet på betalingsbalancen. Fremskridtspartiet tilslutter sig denne kritik. På det område har vi set, hvordan regeringen ikke har været i stand til at nå sine oprindelige optimistiske mål. I forhold til problemernes omfang har regeringens reaktion været temmelig ligegyldig. Man har givet udtryk for, at det var ventet, at underskuddet steg i kølvandet på opsvinget, men det stemmer ikke rigtig; uanset hvordan regeringen vender det, var man ikke forberedt.

En af de ting, der er med til at belaste finansloven, er statsforbruget af arbejdskraft. I 1984 er det 203.000 personer, omregnet til fuldtid, og finansloven lægger nu op til 205.000 personer. Dette følges så op i den kommunale afdeling af den offentlige sektor. Her er ca. 600.000 ansat, og det skulle gå mærkeligt til, hvis dette antal ikke også voksede med et par tusinde i 1985. Formindske man i stedet antallet i skattevæsenet og i andre papirvurderingsafdelinger, blev virkningen, at de pågældende kunne overgå til eksportproduktivt arbejde til gavn for hele befolkningen. Arbejdskraft er fortsat det vigtigste råstof, vi har, og alligevel må vi registrere, at ca. 275.000 mennesker stadig er arbejdsløse, så det er vigtigt, at vi får sat gang i beskæftigelsen for alvor.

Regeringens prognose for 1985 tyder på, at tallet vil blive bragt ned med 5.000. Er det regeringens tanker at fortsætte med den fart, vil vi alt andet lige have afskaffet arbejdsløsheden omkring år 2030, og så er bistandshjælpsmodtagere, nye på efterløn, de mange fejlplaceringer i bureaukratiet og luksusedannelser ikke medregnet. Var de det, ville tallet nok nærmere blive 600.000, der gerne skulle have et varigt, fornuftigt job i 1985.

Regeringen mener derimod at kunne afskaffe statens underskud på 42 mia kr. inden 1990. Den præstation skulle man være startet på for længe siden, men den starter da heller ikke i 1985. Dermed vil det tage fire år at indfri det mål og de løfter. Det svarer til mindst 10,5 mia kr. i besparelser hvert evig eneste år, et beløb, der i sig selv er ret inter-